

været tilstede ogsaa fra en tidligere Tid; saavidt vi have kunnet finde, er det dog først i Rancelli-
skrivelsen af 29de Juli 1847, hvori Nedsættelsen af en Kommission for Limfjorden, Mariager- og
Randers-Fjorde billiges, at en saadan Erang giver sig tilkjende, idet der stilles Opfordring til at
fremkomme med Forslag om Forandringer i den bestaaende Lovgivning om „Fiskeriet i Danmark“.
Fremdeles udtaler Indenrigsministeriets Skrivelse til samme Kommission af 23de Juli 1850 Omse
om at modtage dens Betænkning ogsaa om, hvilke Lovbestemmelser eller andre Foranstaltninger der
iøvrigt kunde anses hensigtsmæssige med Hensyn til Fjord- og Havfiskeriet, derunder indbefattet faste
Fiskestader i alle fra Havet af sejlbare Farvande, samt om at modtage en samlet Fremstilling af
Fiskeriets Omfang og Betydning heri Landet i Almindelighed. Domainedirektionen havde nemlig for-
ment, idet den gik ud fra, at Indskrænkninger vare nok saa nødvendige for Randers-, Mariager- og
Skejbjergene som for Limfjorden, at Afskaffelsen af skadelige Fiskeredskaber og Oprættelsen af en skarper
Kontrol med Overholdelsen af de givne Forordninger burde søges iværksat ved en ny Lov for hele
Riget. Det statistiske Hverv blev Kommissionens Medlem Dr. phil. Krøyer overdraget, men vides
ikke udført, ligesom Kommissionen ifkun i Almindelighed gav nogle Antydninger om Fjordfiskeriet, —
for hvilket det udtaltes, at Limfjordsbestemmelserne i det Hele maatte findes passende, — uden at
berøre Havfiskeriet. Da det overhovedet maa være en Fordel ikke mindre for dem, der skulle efter-
leve Lovene, end for dem, der skulle paase deres Overholdelse, at alle Bestemmelser have samlede paa
et Sted, hvilket snarest og sikrest fører til deres rette Opfattelse, saa er der Grund til at antage,
at Udsættelsen af Forslag til en almindelig Fiskerilov snarest har været en Følge af den med Ud-
arbejdelsen forbundne store Vanskelighed.

Men i vore Dage have nogle af de Forhold, som skabte Limfjordslovgivningen, fundet Vej
oggsaa til andre af Landets Fiskevande, baade i Fjorde og ved Kysterne, paa en saadan Maade, at
Vanskeligheden nu her overvindes, idet baade Fiskerierne drives stærkere og af flere Fiskere end tid-
ligere, navnlig foranlediget ved de lettere Kommunikationsmidler og højere Priser paa Udbyttet, og
derhos Pulsvaadets, hvis Brug i mange Tider har været indskrænket saa godt som alene til Lim-
fjorden, har udbredt sig til vore andre Vande, fremkaldende den samme Modstand og Forstyrrelse, som
er kjendt fra Limfjorden. Samtidig er fra Eybfland, siden et Forbud af 19de Juli 1870 mod dets
Brug i Hertugdømmerne Slesvig og Holsten, blevet indført et endnu mere intensif Fiskeredskab
(„Zetse“, „Bundslæbevaad“) til vore Sund og Smaavaande, hvorved Uroen blandt Fiskerne og For-
styrrelsen i Fiskeriets rolige Drift er bleven end yderligere forøget. Vel har Lovene af 9de Marts
1872 ved Forbud mod Brugen af Bundslæbevaad søgt at hæve Ulemperne med Hensyn til de tykke
Udtryk, den har benyttet, og den — næsten frygtfomme — Varsomhed, hvormed den er gaaet frem
ved at skulle give et Forbud i disse Forhold, har frembragt en Forvirring og Usikkerhed, som Dom-
stolene hidtil endnu ikke have formaaet at fjerne.

Medens, som ovenfor antydet, sørgede og forbedrede Kommunikationsmidler vistnok
ere at anse som den allervirkeligste Hjælp til vore Fiskeriers Opkomst paa de Steder, hvor et yder-
ligere Opsving er muligt, kunne vi her ikke undlade at berøre den Skyggeside derved, at fordærlige
Metoder og Redskaber, som opfindes (og maaffe forbydes) andensteds, let kunne finde Indgang hos
os, hvor de under vore smaa Forhold hurtig kunne volde megen Forstyrrelse, samt at den lettere Af-
sætning af vore Produkter til Udlandet, hvor usselig end denne i og for sig er, kan føre til, at det
store Verdensmarked med stor Kraft udsuger og udtømmer den ene eller den anden Gren af denne
Erhvervstilbe, saa at den kan være ødelagt, næsten inden man aner det. Forebyggende Bestemmelser
blive derfor med hver Dag, som gaar, en mere bydende Nødvendighed, og efter alt det Anførte er
det vor Overbevisning, at Fiskeriforholdene have udviklet sig saaledes i vore Fiskevande, at der er
Grund til, efter en Overveielse af samtlige disse Forhold, ved en almindelig Fiskerilov at søge en
Ordnung truffen, der kan yde Bævn mod Misbrug og give Fiskeridriften den Sikkerhed, den for Tiden
faar, navnlig saavidt Havfiskeriet angaar; og dette gjælder ogsaa for Limfjordens Vedkommende.
Vi skjonne nemlig ikke rettere, end at den Vej, som Lovgivningen siden 1857 har taget med Hensyn
til Ordningen af Limfjordsfiskeriet, er mindre heldig, idet det mere synes at være øjeblikkelige Stem-
ninger og Omse (som tilbids strax have været afløste af ganske modsatte) hos den fiftende Befolk-
ning, der har været Vedtraaden for de seneste Lovbestemmelser, end en fast Plan og bestemte Grund-
sætninger for Ordningen af det paagjældende Fiskeri. Men ligesom Erfaringen tilstrækkelig har vist,
at der ingenlunde kan bygges paa, at Fiskerne virkelig i deres Omse træffe det for Fiskeriet i det
Hele Hensigtsmæssige, eller at deres Stemninger med Hensyn til Fiskeriforholdenes Ordning have
nogen Varighed, saaledes maa det ogsaa for Fiskeridriften i det Større være af Bigtighed, at der
haves Sikkerhed for, at ingen Forandring i den bestaaende Ordning foretages uden tilstrækkelig
Grund, og at det, naar sliq Forandring indtræder, kan nogenlunde forudses, i hvilken Retning Lov-
udviklingen vil gaa, hvad kun kan ske, naar Lovgiveren følger bestemte Grundsætninger, der ikke
fraviges.